

Nåd har fundet sig foranlediget til at gjøre til Medfattelse for visse Raad, som dog i en altfor urimelig Grad vare bebyrdede, ved, i hvilket Omfang Krigsskatten har rammet Geistligheden, og i hvilken usforholdsmæssig Grad den har været bebyrdet, ikke blot med Hensyn til andre Embedsmænd, men overhovedet med Hensyn til samtlige de, som vare belagte med Krigsskat efter Forordningen af 5te Juni 1848. Dette Hensyn kan i mine Tanker tilstrækkelig motivere, at man i at vælge Betsatningsmænd for Geistligheden i Henseende til Krigsskatten for 1850 gaaer til den modsatte Vej, og snarere i tvivlsomme Tilfælde vælger det fordeelagtigere for Geistligheden. Jeg troer da, at naar der saaledes er Tvivl — og her er vistnok Anledning til at sige, at der er grundet Tvivl, siden der ere fremsatte saamange forskellige Forslag, — saa er det vistnok det retteste, at holde sig til det, som Geistlighedens naturlige Talsmand, nemlig Cultusministeren, har foreslaaet, og herfor taler endvidere det, at naar der kan være Tvivl, saa maa dog Geistlighedens Stilling som Embedsstand være den overveiende, fremfor Hensynet til, at den Geistlige tillige er Hartkornbruger. Hvad jeg her har tilladt mig at udtale, og som min Collega Cultusministeren nærmere vil udvikle og begrunde ved detaillerede Oplysninger, som jeg ikke er i Besiddelse af, turde under alle Omstændigheder retfærdiggjøre, at Regjeringen vilde foretrække Minoritetens Forslag for Majoritetens, hvis Geistlighedens Hartkorn skulde beskattes, da det dog under alle Omstændigheder vilde være for håardt at lade dem svare fuld Skat af Hartkornet som Ciere, uden at der kunde tilflyde dem de Fordele, som andre Ciere af Hartkorn have, nemlig at kunne decourtere en forholdsmæssig Deel i hvad de have at erlægge til Prioritetshaverne, og under ingen Omstændigheder vilde man vel kunne komme Geistligheden, naar man vil holde strengt paa Principet, nærmere, end at betragte dem som Brugere af deres Hartkorn.

Hvad det under Nr. 5 stillede Forslag angaaer, maa jeg tilstaae, at jeg anseer det for næsten praktisk uigjennemførligt, thi det vil være forbundet med et ganske overordentligt Arbejde og vil medtage en Tid, som upaa-

tvivselig vilde gaae langt ud over den Periode, der er bestemt for Krigsskattens Opkrævning, hvis man, efter først at have opkrævet Krigsskatten af Geistlighedens Jord og Tiender i Overensstemmelse med de gjældende Regler, dernæst vilde fordele Krigsskatten paa samtlige Geistlige igjen i Henhold til disse Resolutioner; men ogsaa dette antager jeg, at Cultusministeren nærmere vil imødegaae, da det under alle Omstændigheder vil blive Cultusministeriet og ikke Finantsministeriet, som skulde foretage denne Omfordeling af de engang til Statskassen erlagte Skatter mellem de forskellige Embedsmænd. Den Henstand med Krigsskatten, som er foreslaaet under Nr. 6 for den Deel af Jylland, som i 1849 var besat af Fjenden, har vel i sit Princip intet Væsentligt imod sig. Jeg troer imidlertid, at Henstanden er for lang, naar den skal gjælde som almindelig Regel, og jeg troer, at det vilde være hensigtsmæssigere, da der dog er endeel Beboere i denne Egn, som meget let kunne erlægge deres Skatter i rette Tid, at der ikke ved Lovgivning træffes nogen bestemt almindelig Regel i saa Henseende, men at det overlades til Administrationen, at læmpe sig efter Forholdene, paa samme Maade som Tilfældet har været i indværende Aar, og hvortil Administrationen anseer sig fuldkommen velbesøiet, saalænge disse Moderationer og Lempelser ikke naae et overdrevent Omfang. I saa Henseende har Administrationen desuden endnu den Udvei, at den kan forelægge et Lovforslag om det, som den ikke selv kunde ansee sig besøiet til at gjøre, for den Rigsdag, som sammensætter til næste October.

Der er af Udvalgets Minoritet under Nr. 3 fremsat et Forslag om, at den Begunstigelse, som ved Forordningen af 5te Juni 1848 har været tillagt adskillige mindre Hartkornbrugere, og som ligeledes er gaaet over i Lovudkastet, skal falde bort. Grunden til, at det er optaget i Lovudkastet, efterat det engang har været gjældende ved Forordningen af 5te Juni 1848, ligger temmelig nær; jeg skal derfor ikke videre indlade mig derpaa, men kun bemærke, at det forekommer Regjeringen, at det er meget gode Motiver, som af den ærede Minoritet ere anførte for dens Forslag, og